

Olvasmány: 1 Korinthusi levél 15,1-20

Könyörgő imádság: Örökkévaló szent Isten, mennyei Atyánk! Hálával dicsőítünk téged ezen a reggelen, és köszönjük, hogy erre a napra felvirrasztottál. Magasztalunk Téged kegyelmedért, hogy szeretett Fiadat üdvözítőül küldted hozzánk, hogy benne életünk és teljes megnyugvásunk legyen. Csendesíts el minket színed előtt és kérünk, tedd számunkra ünneppé ezt a napot. Szólaltasd meg igazságodat és bölcsességedet szent igédben, szívünket pedig tedd fogékonnyá, hogy igéd magvetése jó talajra találjon, és gazdag gyümölcsöket teremjen a te dicsőségedre és embertársaink javára. Engedd, hogy szavad által nyerjünk bűnbocsánatot, vigasztalást, erőt, bátorítást, szívünk megújulását. Jézus krisztusért, üdvözítő Urunkért kérünk, hallgass meg, és áldj meg minket, amidőn szent igédre figyelve elcsendesedünk. Ámen.

Alapige: „Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nem támadnak fel a halottak? Hiszen ha nem támadnak fel a halottak, akkor Krisztus sem támadt fel.” 1Korintus 15,12-13

„Vegyétek csak kezetekbe Pál apostol levelét!” Azt a mondatot Római Kelemen, Róma Péter apostol után a második püspöke írja a korinthusi gyülekezetnek, mintegy 50 évvel Pál apostol első korinthusi levele után. Vegyétek újból a kezetekbe, tanuljatok ismét belőle, nyerjétek megint eligazítást belőle. Isten szava mindig ugyanazt az eltévelyedett és fellázadt ember szólítja meg minden alkalommal, akinek szüksége van Istenre, mert különben elveszne. Így íródott ez a levél először. Tudjuk, hogy a korinthusi gyülekezet Pál apostol munkálkodása által született meg. (...) Jöttek a hírek az apostolhoz, hogy nem jól mennek a dolgok a gyülekezetben. Sokféle probléma gyötörte, ezért írta a levelét. 5 nagy részre tagolódik, ami megfelel annak az öt nagy rendellenességnek, amit az apostol megnevez. Pál minden részben körülírja a problémát rávilágítva a baj okára; majd pedig válaszol is erre a Jézusról szóló jó hír, az evangélium egy részével és ezzel rámutat, hogy valójában mennyire nem élük azt, amiről mondják, hogy abban hisznek. Ezáltal a levél megtanít arra, hogyan gondolkodjanak az élet különböző területein az evangélium nézőpontja szerint és ez nyilvánvalóan meghatározza az életfolytatásukat is. Ez öt nagy téma egyike a feltámadás kérdése.

A hívő élet egyik hibája, hogy hajlamosak vagyunk Isten egyes tetteit, amelyeket nagyobb ünnepek alkalmával helyezünk jobban előtérbe, azt a későbbiek folyamán kevésbé megélni. Olyan magasztos Jézus Krisztus halálból való feltámadását ünnepelnünk, de aztán mintha ennek a ténye megfakulna a hétköznapi életben. Éppen ezért hívlak benneteket, hogy vegyünk kezünkbe Pál apostol levelét és kérjük Istent, hogy az Jézus Krisztus evangéliumának jó híre által láthassuk meg, hogy mi mennyire éljük a feltámadás hitében az életünket, és ha kell, akkor újítson meg bennünket ennek hitében és reménységben. Szeretnék más alkalmakkor is szólni ennek a fejezetnek az igéiből ezért kérem a testvéreket, hogy otthonainkban olvassuk, tanulmányozzuk az 1Korinthusi levél 15. fejezetét, melyben Pál apostol a feltámadásról tanít.

Ez alkalommal a két kiemelt versben, a 12-13-ban mélyedjünk el. *„Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nem támadnak fel a halottak? Hiszen ha nem támadnak fel a halottak, akkor Krisztus sem támadt fel.”* Az apostol a megelőző rész végén arról beszél, hogy a korinthusi gyülekezet tagjai is a Krisztus halálán és feltámadásán alapuló igehirdetés

nyomán lettek hívőkké. Mégis vannak némelyek, akik kétségbe vonják a halottak testben való feltámadását. Ez olyan, mint ha a hitvallás alkalmával elmondanánk, hogy hiszek Jézus Krisztusban, aki meghalt, leszállt a poklokra, harmadik napon feltámadt, de utána már nem folytatnánk azzal, hogy hisszük a testünk feltámadását. Azt mondja Pál, hogy ez nem lehetséges, mert a kettő kapcsolatban van. Az első – Krisztus feltámadása - okozója a másoknak - mi feltámadásunknak. A feltámadásunk reménysége Jézus feltámadásának a következménye, és ha tagadom ezt, akkor ebből egyenesen következik Jézus feltámadásának a semmissé tétele, mert ha nem lehetséges a halottak feltámadása, akkor Jézus sem támadott fel. Mi mit hiszünk? Hiszük, hogy Jézus eljövetelekor Isten új testben fel fog támasztani a halálból?

Mert, ami problémává teszi a feltámadás hitét a korinthusi gyülekezetben, az az, hogy nem a kívülállók részéről merül fel a kétség. Nem a hit nélkül élők teszik fel a kérdést: *„Hogyan lehetséges a feltámadás, miközben a porladó csontok egyebet mutatnak?”* Nem az avatatlanok kérdése hogy, hogyan lehetséges a feltámadás, miközben ennek ellene mond mind az egyszerű tapasztalat, mind a tudomány? Nem az ellenségeskedők piszkálnak azzal, hogyan lehetséges a feltámadás, miközben semmi pozitív ismeretre nem lehet hivatkozni ebben a tekintetben? Hanem *„közületek, némelyek”*, azaz a gyülekezet tagjaiban születik meg a kétely. Azokban, akik hallották a Jézus Krisztusról való jó hírt, hogy Ő meghalt a mi bűneinkért, eltemették majd feltámadt a harmadik napon és megjelent a tizenkét tanítványnak, majd több mint 500 embernek és végül egy Saul nevű embernek, aki üldözte a hívőket, de Isten kegyelme elérte. És az ő igehirdetése nyomán lettek a korinthusiak Krisztusban hívőkké. Ezért is fájdalmas az apostolnak a feltámadást elutasítók következetlensége. Értelmetlen, ha csak Jézus támadott volna fel és rajta kívül senki más. Krisztus miértünk győzte le a halált. *„Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsenyéje.”* (20.v.) Ez a kép, amit Pál használ a tavasznak ezen a korai szakaszán szembeszökőn tanít bennünket. Mert amiképpen az első mutatózó hajtás jele annak, hogy él a fa, és a többi hajtás majd követi az elsőt, úgy nyújt megbízható reménységet Jézus feltámadása a halottak feltámadására. Krisztus feltámadt és ezért feltámadnak a halottak is. És ez nem következmények nélküli a mi életünkre nézve. Jézus Krisztus feltámadásának két kihatásáról szeretnék még beszélni.

1. Az első hatásról már az énekünkben volt szó: *„Jézus meghalt bűneinkért / Harmadnap feltámadott / Mi megigazulásunkért / Mindenről számot adott”* (349. 1.). Krisztus meghalt magára véve a bűneinket. Ártatlan volt, de felvette a mi bűneinket és ezért kellett meghalnia. Isten elfogadta Jézus értünk adott elégtételét ezért támasztotta fel a halálból új életre. Feltámadt, hogy új életet adhasson nekünk is, hogy átvehessük a bűnbocsánatot. De ezt csak ő maga tudja átadni. Feltámadása után Jézus együtt volt a tanítványokkal. Egyszer csak megszólítja Simon Pétert, azt a tanítványát, aki háromszor tagadta meg őt a főpap udvarában. És Jézus háromszor kérdi meg egymás után Pétertől: *„Szeretsz-e engem?”* Azért, hogy a háromszori tagadásra háromszor vallhassa meg: *„Szeretlek téged!”* Ezek után küldi el a szolgálatra: *„Legeltesd az én juhaimat”* Jézus így ad bocsánatot, a bocsánattal békességet, a békességgel megbecsülést. Erre más nem képes. Jézus azért támadt fel, hogy ő maga győzzön meg a bűnbocsánatról és a kegyelméről. Ha ő adja, akkor tudjuk elfogadni. A személyére van szükségünk, mert ő magát semmi sem pótolhatja. Aki a feltámadott Jézussal találkozott, az lesz hívő ember és az kap élő hitet. Nem hiába van az Apostoli Hitvallás sorrendje, először a hit a Feltámadott Jézus Krisztusban, aztán a test feltámadásába vetett hit. *„Nem a feltámadástól vezet az út a Feltámadottig, hanem a Feltámadottól a feltámadásig. Vagyis a feltámadást a Feltámadott magyarázza meg.”* Ha

azt gondolod, mint némelyek a korinthusi gyülekezetből, hogy nem támadnak fel a halottak, akkor kér a Feltámadott Jézus Krisztust, hogy ő győzze meg a szívedet.

2. Krisztus feltámadásának a második következménye, hogy az isteni új életet hozta el a számunkra. Ő nem csak elveszi a bűneinket, a régi életünket, hanem újat ad a helyébe. „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus” – ahogyan Pál apostol egy másik helyen írja (Galata 2,20). Csak a feltámadott és élő Krisztus lesz életté bennünk. Krisztus léte átcsondul az én halandó életembe. Csak ez által válik lehetőséggé mindaz, amit Jézus magáról kijelentett.

„Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.”

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”

„Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet.”

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él.”

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt”.

Jézus nem azt mondja, hogy a szavaim, a tetteim vagy a szellemiségem a kenyér, a világosság, a feltámadás és élet. Hanem a személyéről állítja. „Én vagyok!” Ő ebben a személyes kapcsolatban adja magát, az ő életét. A hit által élő összeköttetésbe kerülünk a feltámadott Jézus Krisztussal és ebben a kapcsolatban áradnak életünkbe égi erők, ajándékok. Krisztus éltet minket úgy, hogy azon a halál sem vehet erőt. Azt a csendet, amit kaptunk a járványhelyzettel, használjuk imádságra. Letölthető az egyházközség internetes oldaláról egy dokumentum, ahol Jézus „Én mondásaiból” van összegyűjtve néhány. Imádkozzunk, úgy, hogy közben Isten Lelkére figyelve kérdezzük, hogy mi az ami engem ebből megszólít, miben van szükségem, hogy az életembe áramoljon. Kérem az Ő kegyelmét ebben! Mivel Krisztus feltámadott ezért meg is tudja adni. „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” – mondta Jézus a tanítványainak. Ha Ő a halálban maradt volna, nem kaphattunk volna tőle semmi erőt a jóra, örökké a bűn elgyengítő hatalmában kellett volna maradnunk. De mivel feltámadt és él, nekünk is adhat már erőt a lelki életre. Ezért könyöröghetünk, és ezért könyörögjünk majd az ének imádságos szavaival:

„Jézus én megholt életem, Jézus feltámadásom,

Bened bűntől mentté lettem, Bened igazulásom.

Ó, adj hát segítséget, Lelki elevenséget

Az első feltámadásra: Az új életben járásra.”

(349. 5.)

Ráfelelő imádság:

Szerető mennyei Atyánk! Köszönjük az igét, amely most is hangzott felénk, és újra bizonyosságot tett mindeneket átfogó szeretetedről. Áldunk és Magasztalunk Krisztus feltámadásáért, ami által beöltöztess bennünket a te igazságodba és ezáltal békességünk lehet Teveled és megbékélhetünk másokkal, magunkkal is. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus feltámadása által léphetünk be a te isteni örök életedbe. Segíts, hogy életünk valóban tükrözhesse Krisztus életét. Tedd hitünket erőssé és igazzá, hogy atyai szeretetedet hálás gyermeki szeretettel viszonzzuk, és irántad való szeretetünk embertársainkra kiáradó szeretetté legyen, hogy amiképpen szüntelenül munkálkodsz a világ és gyermekeid javán, úgy mi is örömmel fáradozzunk embertársaink jólétéért. Kérünk, add áldásodat, hogy legyen és maradjon a hazánkon, népünkön és vezetőinken, hogy egymás megbecsülésével, egyetértésben munkálkodjunk közös jövőnkért ezekben a bórús órákban. Őrizd az egészségügyi dolgozókat, a rendfenntartókat, a bolti eladókat és mindenki életét, akik most még nagyobb önfeláldozással munkálkodnak a javunkért. Adj erőt, hogy mi is alatta tudjunk maradni a terheknek, s ne roskadjunk össze. Ha meg is történt volna ez, kérünk te emelj fel. Legyen vigasztaló jelenléd a betegekkel, a gyászolókkal, a megfáradottakkal. Érezzék és lássák, hogy a te szereteted velük van, és soha nem hagyja el őket. Hallgasd meg imádságunkat, a mi Urunk, a Jézus krisztus érdeméért. Ámen.